

Sygn. akt I C 1840/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Barbara Rączka - Sekścińska Protokolant st. sekr. sąd. Marzena Łabędkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2014r. w Gdańsku

sprawy z powództwa P. L.

przeciwko(...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. L. kwotę 126.000 zł (sto dwadzieścia sześć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2010r., do dnia zapłaty,

II Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.817 zł (pięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III Zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 6.091,72 zł (sześć tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 72/100) kwotę tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód P. L. wniósł pozew przeciwko (...) (...) SA w W. o zapłatę kwoty 126.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból i cierpienie wywołane skutkami wypadku z dnia 30 stycznia 2010 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lipca 2010 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 30 stycznia 2010 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym powód doznał obrażeń ciała. W następstwie zdarzenia powód doznał licznych złamań obejmujących okolice kończyn górnych i dolnych tj. złamania trzonów kości udowej obu kończyn dolnych z przemieszczeniem, złamania przynasady dalszej kości promieniowej, złuszczenia nasady dalszej kości łokciowej prawego przedramienia oraz ran tłuczonych i ciętych twarzy. Leczenie powoda wymagało przeprowadzenia zabiegów operacyjnych oraz długotrwałej rehabilitacji w warunkach szpitalnych. Łącznie w szpitalach powód przebywał przez okres 112 dni. Po tym okresie wymagał dalszej rehabilitacji ruchowej. Powód, na skutek wypadku, doznał także rozstroju zdrowia psychicznego. Z aktywnej i zaangażowanej w życie społeczne osoby, powód stał się osobą nerwową, sprawiającą trudności wychowawcze. Stał się zamknięty i nieprzyjazny dla otoczenia. Dodatkowo powód po wyjściu ze szpitala, przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego, wymagał opieki osób trzecich, co dodatkowo pogłębiało dyskomfort psychiczny. Wypadek z dnia 30 stycznia 2010 roku spowodował także strach przed jazdą samochodem. Powód podkreślił, że pozwany uznał odpowiedzialność za szkodę powoda i przyznał zadośćuczynienie w łącznej kwocie 24.000 zł. Jednocześnie pozwany obniżył należne zadośćuczynienie z uwagi na przyczynienie się powoda do powstania szkody, z uwagi na brak zapiętych pasów bezpieczeństwa. Powód zakwestionował przyczynienie się do powstania szkody wskazując, iż brak jest związku przyczynowego pomiędzy niezapięciem pasów bezpieczeństwa, a doznanymi

obrażeniami ciała. Z samego zaś faktu niezapięcia pasów bezpieczeństwa nie można wywodzić przyczynienia się do powstania szkody.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że przyjął, co do zasady, odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 30 stycznia 2010 roku i wypłacił powodowi łączną kwotę 25.440 zł. Pozwany podkreślił, że przy ustalaniu odszkodowania należało uznać, że powód przyczynił się do powstania szkody albowiem podczas wypadku nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Należną powodowi kwotę należało zatem obniżyć o 20 %. Pozwany zakwestionował także roszczenie powoda co do wysokości, wskazując, iż jest ono nadmierne do doznanej krzywdy i wygórowane, a kwota wypłacona przez ubezpieczyciela odpowiada kryterium rozsądnych granic, jak i aktualnej stopy życiowej społeczeństwa. Pozwany podkreślił, że przyznana przez niego kwota została określona przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności i następstw zdarzenia. Pozwany wskazał także, iż roszczenie powoda nie zostało w dostatecznym stopniu udowodnione, w szczególności w zakresie cierpień wywołanych wypadkiem, jak i wpływu na sytuację życiową i społeczną. Nadto zakwestionował twierdzenia powoda, że nie przyczynił się do powstania szkody. Pozwany zakwestionował także zasadność żądania odsetek, od daty wskazanej w pozwie.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 30 stycznia 2010 roku w miejscowości Z., w województwie (...) kierujący samochodem marki P. (...) o nr rej: (...) Ł. B. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, doprowadzając do utraty panowania nad pojazdem, który przemieścił się w poślizgu na prawe pobocze i uderzył w drzewo. W następstwie zdarzenia pasażerowie P. L. oraz P. K. doznali uszkodzeń ciała, natomiast pasażerka H. B. zmarła na skutek odniesionych obrażeń ciała. W trakcie zdarzenia powód P. L. miał 16 lat.

Sprawca zdarzenia Ł. B. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 1 i 2 k.k. i wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na 5 lat oraz karę grzywny.

dowód: wyrok z dnia 4.10.2010 r. k. 22-23

W trakcie wypadku powód P. L. nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa.

okoliczność bezsporna

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do (...) Szpitala (...) w O., w którym przebywał do 15 lutego 2010 roku. W trakcie pobytu w szpitalu powodowi założono wyciągi szkieletowe za guzowatości kości piszczelowych obu kończyn dolnych. Przeprowadzono operacje - zamkniętej repozycji złamań obu kości udowych ze stabilizacją śródspikową prętami Endera, zamkniętej repozycji złamania kości promieniowej prawej ze stabilizacją drutem Kirschnera oraz otwartej repozycji złuszczonej nasady dalszej kości łokciowej prawej, repozycji i stabilizacji drutami Kirschnera kości przedramienia prawego, repozycji zamkniętej kości promieniowej lewej. Założono gips okrężny ramiennie - dłoniowy i przedramiennie - dłoniowy. Wykonano szycie ran czoła, powieki dolnej oka lewego i szyi. W trakcie pobytu w szpitalu rozpoczęto leczenie usprawniające, wprowadzano kolejno ćwiczenia oddechowe, ćwiczenia izometryczne, pionizację w siadzie. Usprawnienia prowadzone były przyłóżkowo - pacjent przebywał w łóżku. Celem usprawniania było zapobieganie odleżynom, powikłaniom ze strony układu oddechowego, zaburzeniom ortostatycznym (pionizacja do pozycji siedzącej), utrzymanie zakresu ruchomości stawów kończyn (ćwiczenia czynno - bierne). W następstwie zastosowanych usprawnień nie doszło do rozwoju powikłań - infekcji układu oddechowego, zakrzepicy żyłnej, odleżyn.

W okresie od 15 lutego 2010 roku do 29 marca 2010 roku powód przebywał w Szpitalu w D. na Oddziale (...). W trakcie pobytu w szpitalu stosowano ćwiczenia oddechowe, izometryczne, laser, ćwiczenia czynne rąk i stóp, mobilizacje stawowe oraz ćwiczenia czynne wolne. Celem usprawnienia była poprawa funkcji kończyn górnych i dolnych - zwiększenie zakresu ruchomości stawów, siły mięśniowej, poprawa wydolności krążeniowo - oddechowej.

Nie przeprowadzono pionizacji do pozycji stojącej ze względu na stan miejscowy kończyn dolnych. W dniach 29 marca 2010 roku - 16 kwietnia 2010 roku powód przebywał na Oddziale (...) Szpitala w K.. W dniu 6 kwietnia 2010 roku wykonano zespolenie obu kości udowych gwoździem śródszpikowym anatomicznym ChM. Zalecono chodzenie o balkoniku. W okresie od 16 kwietnia 2010 roku do 21 maja 2010 roku powód przebywał w Pododdziale (...) Szpitala (...) w K.. Przy przyjęciu do szpitala stwierdzono zaburzone czynności lokomocyjne, powód poruszał się na wózku. Stwierdzono także ograniczenie ruchomości w obu stawach biodrowych i kolanowych, osłabienie siły mięśniowej. Stwierdzono wadliwe wygojenie obu kości udowych. W celu usprawnienia stosowano m.in. kinezyterapię, elektroterapię, hydroterapię, krioterapię stawów krzyżowo - biodrowych, kolan, okolicy blizny szyi, kąpiele wirowe, prądy Traberta, pionizację, naukę i doskonalenie chodzenia.

dowód: historia choroby powoda w(...) Szpitalu (...) w O. k. 26-81, księga operacyjna k. 44-47, historia choroby powoda w Szpitalu w K. i D. k. 82-124, k. 222-233, k. 239-244, opinia biegłego chirurga k. 449-455, opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 487-494

W następstwie zdarzenia powód P. L. doznał złamania obu kości udowych z przemieszczeniem w 1/3 dalszej części, złamania przynasady dalszej kości promieniowej prawej ze złuszczeniem nasady dalszej kości łokciowej prawej, złamania przynasady dalszej kości promieniowej lewej, urazu głowy i szyi z ranami szyi po stronie lewej oraz ranami okolicy oka lewego i okolicy czołowo - skroniowej głowy.

Od czasu zespolenia obu kości udowych w dniu 6 kwietnia 2010 roku leczenie powoda trwało przez kolejnych 6 miesięcy. Następnie, przez okres 3 miesięcy, trwała rehabilitacja.

Łącznie trwały uszczerbek na zdrowiu powoda, z przyczyn ortopedycznych, wynosi 36 %, w tym: 8 % za bliznę okolicy czołowo - skroniowej lewej, bliznę okolicy kąta bocznego oka lewego, bliznę lewej strony szyi, 11 % za wygojone złamanie kości udowej prawej ze zniekształceniem oraz pourazowymi zmianami w stawie kolanowym prawym i bólami wysiłkowo - ruchowymi, 7 % za wygojone złamanie kości udowej lewej ze zniekształceniem i mniejszymi pourazowymi dolegliwościami bólowymi w stawie kolanowym lewym, 10 % za złamanie dalszych nasad obu kości przedramienia prawego ze zniekształceniem i dużym upośledzeniem ruchów i funkcji przedramienia i nadgarstka prawego.

dowód: opinia biegłego chirurga k. 449-455, opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 487-494

Z doznany urazem wiązały się silne dolegliwości bólowe, które utrzymywały się przez okres 3 miesięcy po wypadku oraz do 2-4 tygodni po każdym leczeniu operacyjnym. Powód przyjmował wówczas silne leki przeciwbólowe - ketonal, tramal, podawane dożylnie oraz domięśniowo.

W trakcie czteromiesięcznego pobytu powoda w Szpitalu utrzymywały się dolegliwości bólowe kończyn górnych i dolnych o umiarkowanym nasileniu, istotne ograniczenie wydolności chodu i związane z tym ograniczenie możliwości życiowych. Ograniczona była sprawność kończyn górnych. Powód nie mógł brać udziału w wykonywanych wcześniej aktywnościach życiowych oraz sportach.

Jednoczesne złamanie kończyn górnych i dolnych znacznie utrudniało posługiwanie się pomocami lokomocyjnymi (balkonik, kule) i mogło być przyczyną nasilonych dolegliwości bólowych przedramion i nadgarstków.

dowód: opinia biegłego chirurga k. 449-455, opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 487-494, zeznania powoda P. L. k. 401, k. 524

Przez okres 3-4 miesięcy po wypadku powód wymagał pomocy osób trzecich, przy wykonywaniu czynności życia codziennego, przez około 6 godzin dziennie. Przez kolejne pół roku nie mógł chodzić w terenie nierównym, chodzić po drabinie, parapetach, po zakupy jeśli było ślisko, stać i chodzić ponad 2-3 godziny dziennie przez co wymagał pomocy osób trzecich około 2-4 godzin dziennie.

dowód: opinia biegłego chirurga k. 449-455

Powód P. L. powrócił do zajęć szkolnych we wrześniu 2010 roku. Nie był w stanie nadrobić powstałych zaległości i zmuszony był powtarzać pierwszą klasę liceum.

dowód: zeznania powoda P. L. k. 401, k. 524, zeznania świadka M. L. k. 432

Zdarzenie z dnia 30 stycznia 2010 roku wpłynęło ujemnie na stan zdrowia psychicznego powoda.

Przed wypadkiem powód był osobą aktywną i towarzyską, zaangażowaną w życie społeczne. Udzielał się charytatywnie, brał udział w organizowaniu imprez szkolnych m.in. turniejów sportowych, aukcji (...). Był Przewodniczącym (...) Rady Dzielnicy w G. oraz członkiem samorządu uczniowskiego w szkole. Pracował również dorywczo rozwijając pizzę. Po wypadku powód stał się osobą zamkniętą i nerwową. Miewał niekontrolowane wybuchy agresji. Obniżyły się jego wyniki w nauce oraz zaczął sprawiać problemy wychowawcze. Kwestionował polecenia, łatwo popadał w konflikty. Popsuły się jego relacje z rówieśnikami. Z powodu trudności wychowawczych został objęty pomocą pedagoga szkolnego i psychologa. Problemy emocjonalne powoda pogłębiał fakt, iż w wypadku zginęła jego dziewczyna, za której śmierć czuł się odpowiedzialny.

dowód: podziękowania k. 125-133, k. 346-368, zeznania powoda P. L. k. 401, k. 524, zeznania świadka N. S. k. 432, zeznania świadka A. K. k. 432, zeznania świadka M. L. k. 432, zeznania świadka Ł. B. k. 432

P. L., do dnia dzisiejszego, odczuwa skutki wypadku z dnia 30 stycznia 2010 roku. Nie może stać w jednej pozycji dłużej niż godzinę. Nie może uprawiać sportów - biegać, jeździć na rowerze, łyżwach czy nartach. Jest zmuszony prowadzić oszczędny tryb życia - musi unikać sytuacji grożących upadkiem. Odczuwa dolegliwości bólowe przy zmianach pogodowych. Pozostaje pod stałą opieką lekarza ortopedy. Następstwem wypadku są także blizny w okolicach szyi, prawego nadgarstka i obu kończyn dolnych.

dowód: zeznania powoda P. L. k. 401, k. 524

Nie należy liczyć się z możliwością dalszej poprawy stanu zdrowia po 4 latach od wypadku. W przyszłości może dojść do szybszego niż normalnie rozwoju zmian zwyrodnieniowych bioder, kolan, wymagających leczenia operacyjnego, rehabilitacji, mogących być przyczyną znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego funkcjonowania.

dowód: opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 487-494

Pismem z dnia 22.04.2010 r. pozwany został zawiadomiony o szkodzie i wezwany do zapłaty zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów leczenia. Pozwany uznał odpowiedzialność za szkodę i przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 31.800 zł, które pomniejszył o 20 % przyczynienia się poszkodowanego tj. kwotę 6.360 zł. Razem pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 25.440 zł.

Pismem z dnia 2.04.2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 126.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból i cierpienie. Pozwany nie uczynił zadość żądaniu powoda.

dowód: pismo z 22.04.2010 r. k. 203-208, zawiadomienie o wypłacie odszkodowania k. 264-269, pismo z 22.07.2010 r. k. 294-295, wezwanie do zapłaty k. 134-138

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt niniejszej sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania, jak i nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie niekwestionowanych zeznań świadków: N. S., A. K., M. L., Ł. B.. Sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne i rzetelne. Zeznania te korespondowały ze sobą, jak i pozostałym materiałem zgromadzonym w aktach sprawy. Sąd oparł się także na złożonych w toku niniejszego postępowania, niekwestionowanych zeznaniach powoda P. L..

W niniejszej sprawie Sąd oparł się także na opiniach biegłych z zakresu ortopedii oraz rehabilitacji. Obie opinie zostały przez Sąd uznane za spójne i konsekwentne, a wnioski w nich zawarte zostały umotywowane i wyprowadzone z poczynionych ustaleń w sposób poprawny logicznie. Biegli rzeczowo i jednoznacznie odpowiedzieli na postawioną tezę wskazując na dotkliwe skutki zdrowotne, jakie powód odniósł na skutek zdarzenia z dnia 30.01.2010 roku. Sąd miał na uwadze również i to, że przedmiotowe opinie biegłych nie zostały w jakimkolwiek zakresie zakwestionowane przez strony, jak również nie nasuwały jakichkolwiek wątpliwości Sądu, przez co w konsekwencji zasługują na uznanie w całości.

Powód swoje roszczenie wywodził z treści przepisów art. 444 k.c. i art. 445 k.c.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi z kolei, iż w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę z tytułu uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono przy tym wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, przyznawaną jednorazowo. Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają przy tym żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, kryteria takie zostały jednakże wypracowane przez doktrynę i judykaturę. W orzecznictwie podkreśla się, iż ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 roku, sygn. akt V CSK 245/07, opubl. Biul.SN 2008/4/11, OSNC-ZD 2008/4/95). W niniejszej sprawie istotnym kryterium ustalenia wysokości zadośćuczynienia jest również wiek poszkodowanego. Intensywność cierpień z powodu kalectwa jest bowiem większa u człowieka młodego, skazanego na rezygnację z radości życia, jaką daje zdrowie, możliwość pracy i osobistego rozwoju (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy, podnieść należy, iż przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę Sąd miał na uwadze przed wszystkim następujące okoliczności: długotrwałe leczenie skutków wypadku, dolegliwości i ich rodzaj oraz nasilenie, a także ich wpływ na życie codzienne powoda - zwłaszcza w sferze prywatnej. Ponadto Sąd miał na względzie okoliczności samego wypadku. Przywołane okoliczności świadczą niewątpliwie o cierpieniu, w znaczeniu fizycznym i psychicznym, jakiego doznał powód.

W tym względzie Sąd w przeważającej mierze oparł się na wnioskach opinii sądowo - lekarskich sporządzonych w niniejszej sprawie. Sąd rozpoznając okoliczności niniejszej sprawy wziął pod uwagę, iż powód w wyniku wypadku doznał urazu wielomiejscowego: złamania obu kości udowych z przemieszczeniem, złamania przynasady kości promieniowych prawej i lewej, złuszczenia nasady kości łokciowej prawej oraz ran tłuczonych i ciętych twarzy i szyi. Proces dojścia powoda do pełnej sprawności był długotrwały, wymagał leczenia operacyjnego i rehabilitacji. U powoda przeprowadzono operacje: zamkniętej repozycji i stabilizacji śródszpikowej prętami Endera obu kości udowych, repozycji zamkniętej ze stabilizacją drutem Kirschnera kości promieniowej prawej, repozycji zamkniętej kości promieniowej lewej. Powód nieprzerwanie, przez okres 5 miesięcy przebywał w szpitalu. Rehabilitacja powoda była utrudniona z uwagi na jednoczesne złamanie kończyn górnych i dolnych. Dodatkowo proces pionizacji powoda do pozycji stojącej utrudniało wadliwe zrośnięcie kości udowych. Z urazami powoda wiązały się silne dolegliwości bólowe - powód przyjmował silne leki przeciwbólowe podawane dożylnie i domięśniowo. Wypadek spowodował u niego także uraz psychiczny - stał się osobą zamkniętą i nerwową. Miewał niekontrolowane wybuchy agresji. Obniżyły się jego wyniki w nauce oraz zaczął sprawiać problemy wychowawcze. Popsuły się jego relacje z rówieśnikami. Przez okres

około 9 miesięcy po wypadku powód wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego, co dodatkowo negatywnie wpłynęło na jego stan zdrowia psychicznego. Problemy emocjonalne powoda pogłębiał fakt, iż w wypadku zginęła jego dziewczyna, za której śmierć czuł się odpowiedzialny. W okolicznościach niniejszej sprawy istotne jest także to, iż powód przed wypadkiem był osobą bardzo aktywną fizycznie, a wypadek uniemożliwił mu uczestnictwo w zajęciach sportowych. Powód w chwili obecnej nie ma możliwości uprawiania żadnych sportów, musi prowadzić oszczędny tryb życia. Sąd wziął pod uwagę, iż wypadek znacznie utrudnił powodowi samorealizację - powód nie zdołał nadrobić zaległości w nauce jakie powstały w związku z pobytem w szpitalach i długotrwałą rehabilitacją i zmuszony był powtarzać klasę. Powód stracił na pewien czas radość życia, miał ograniczone możliwości rozwoju osobistego. Jak wcześniej wskazano, w niniejszej sprawie, istotny jest wiek powoda, który jako osoba młoda musiał zrezygnować z rozrywek czy spotkań towarzyskich.

Sąd wziął także pod uwagę, iż biegły ocenił stopień uszczerbku na zdrowiu powoda na 38 %. Należy mieć także na uwadze, iż skutki zdrowotne wypadku są trwałe i nie należy liczyć się z możliwością dalszej poprawy stanu zdrowia powoda. W przyszłości może dojść do szybszego niż normalnie rozwoju zmian zwyrodnieniowych bioder, kolan, wymagających leczenia operacyjnego, rehabilitacji, mogących być przyczyną znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego funkcjonowania. Powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe, nie może wykonywać niektórych czynności życia codziennego.

Łączna kwota, jaką powód P. L. uzyskał tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, spełnia, w ocenie Sądu, funkcję kompensacyjną, a przy tym stanowi dla powoda ekonomicznie odczuwalną wartość. Zdaniem Sądu, zasądzona kwota 126.000 zł oraz kwota wypłacona przez pozwanego - 25.440 zł, stanowi kwotę adekwatną do doznanej krzywdy, można ją uznać za utrzymaną w rozsądnych granicach, z uwzględnieniem aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany podnosił zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody albowiem w chwili wypadku nie miał on zapiętych pasów bezpieczeństwa. Należało zatem zbadać czy zachowanie powoda stanowiło współprzyczynę szkody odpowiadającą cechom normalnego związku przyczynowego. O tym zaś decyduje ocena konkretnych okoliczności danej sprawy, dokonana według kryteriów obiektywnych i uwzględniająca zasady doświadczenia, a w razie potrzeby także wiadomości specjalne (por. wyrok SN z 19 listopada 2009 r., IV CSK 241/09, LEX nr 677896). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie I ACA 881/13, który pomimo odmiennego stanu faktycznego znajduje zastosowanie również w okolicznościach niniejszej sprawy okoliczność, że pieszy był w stanie nietrzeźwym w chwili najechania go przez samochód, nie stanowi samo przez się podstawy do przyjęcia, że pieszy ten przyczynił się do zaistnienia wypadku i szkody, a tym samym do zmniejszenia należnego mu odszkodowania. Zastosowanie art. 362 k.c. może wchodzić w grę tylko w razie ustalenia, iż nietrzeźwość miała wpływ na powstanie lub rozmiar szkody. Z powyższego jednoznacznie wynika, iż Sąd nie może stosować automatyzmu przy ustalaniu faktu przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody. Fakt ten musi zostać udowodniony, a obowiązek ten, zgodnie z art. 6 k.c. obciąża podmiot, który powołuje się na fakt przyczynia tj. ubezpieczyciela. W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany, poza arbitralnym przyjęciem, że powód przyczynił się do powstania szkody w 20 % albowiem nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa, nie wykazał by zachowanie to stanowiło współprzyczynę szkody. Pozwany nie powołał żadnych dowodów w celu udowodnienia powyższej okoliczności, w szczególności nie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Negatywne skutki takiego zaniechania mogą obciążać jedynie pozwanego, tym bardziej, iż powód kwestionował fakt przyczynienia się do powstania szkody. Biorąc zaś pod uwagę okoliczności wypadku, jego przebieg oraz charakter obrażeń powoda, Sąd nie jest władny samodzielnie ustalić jak kształtowałyby się sytuacja zdrowotna powoda, gdyby miał on zapięte pasy bezpieczeństwa. W praktyce bowiem fakt, iż poszkodowany nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa różnie wpływa na zakres odniesionych przez niego obrażeń. Ustalenie zatem czy fakt niezapięcia przez powoda pasów bezpieczeństwa wpłynął na zakres i rozmiar szkody wymaga wiadomości specjalnych jakimi dysponuje biegły, jednak pozwany tego rodzaju wniosku dowodowego nigdy nie zgłosił, a przecież to on z faktu przyczynienia wywodził korzystne dla siebie skutki prawne w postaci ograniczenia swej odpowiedzialności odszkodowawczej. Mając na uwadze, iż sam fakt niezapięcia pasów bezpieczeństwa nie może stanowić podstawy do przyjęcia, iż powód przyczynił się do powstania szkody, zaś pozwany powyższej okoliczności nie wykazał, jego zarzut w tym zakresie należy uznać za nieuzasadniony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 126.000 zł.

Ponadto Sąd, kierując się treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. oraz 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, uwzględnił żądanie powoda w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 126.000 zł od dnia 23.07.2010 r. do dnia zapłaty. Zważył bowiem, iż szkoda została zgłoszona przez powoda w dniu 22.04.2010 r., a zatem 30 - dniowy termin upływał z dniem 22.05.2010 r. Pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę i przyznał bezsporną część odszkodowania w dniu 22.07.2010 r., a zatem w tym dniu zakończyło się postępowanie likwidacyjne. Żądanie odsetek od dnia następnego tj. 23.07.2010 r. jest całkowicie uzasadnione.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, zawarte w punkcie II i III wyroku, Sąd oparł o treść art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z jego treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze, iż Sąd uwzględnił powództwo w całości, a zatem stroną przegrywającą była strona pozwana, kosztami postępowania należało obciążyć pozwanego.

W punkcie II wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.817 zł. Na kwotę tą składają się kwota 3.617 zł kosztów zastępstwa procesowego ustalona na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, kwota 1.600 zł tytułem zwrotu uiszczonych przez powoda zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych oraz kwota 600 zł opłaty od pozwu, od której uiszczenia powód nie został zwolniony.

W punkcie III zaś, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku kwotę 5.700 zł opłaty sądowej, od której uiszczenia powód został zwolniony oraz kwotę 391,72 zł kosztów opinii biegłych, pokrytych tymczasowo ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku.